

Rodríguez Ibarra té raó

Cal reconèixer que, per una vegada, Juan Carlos Rodríguez Ibarra té raó. Tot deixant anar un dels seus habituals exabruttes, la materialitat de les seves paraules posa en relleu una contradicció real, fins avui no resolta pels socialistes catalans.

En ocasió del Congrés del PSC-PSOE i davant la proximitat del del PSOE, ha manifestat la seva esperança que els socialistes catalans no influïran en el congrés federal, perquè d'altra manera estarien fent una política de "lo mío es mío y lo tuyo de los dos".

Teòricament la cosa va així: el PSC-PSOE és un partit sobirà, que pacta una presència federal dins el PSOE, mentre que el PSOE no té cap presència estatutària dins el PSC, perquè aquest forma part d'aquell. Federalisme asimètric, en diuen.

Aquesta situació és ben diferent de la dels socialistes belgues: el Partit Socialista (való) declara estatutàriament el seu àmbit, del qual és exclòs Flandes (article 1), i remet la coordinació amb el socialisme flamenc - amb el qual tracta d'igual a igual - a un Comitè de Concertació (article 84).

No costa gaire de descobrir la naturalesa de les contrapartides a què està sotmès el suposat tracte de privilegi del PSC-PSOE: a nivell polític, les consignes - com aquella cèlebre vegada que els socialistes catalans es van oblidar de presentar al·legacions contra la LOAPA -, l'amenaça latent d'implantar directament el PSOE a Catalunya (tot i que, vist el resultat del congrés dels socialistes catalans, ara ja no caldrà) i la pèrdua d'identitat parlamentària (malgrat que quan, fa molts anys, el PSC-PSOE tenia grup propi, mai no va fer sentir la seva veu diferenciada). I a nivell material, diguem-ho eufemísticament: la participació en els recursos comuns.

Essent així, sembla clar que, si s'ha de basar en el model de partit, la proposta federalista per a Espanya dels socialistes catalans - sense homologació possible arreu del món - no passa de ser un frau intel·lectual.

Publicat al web propi, 22.6.2000